Τὸ φύλλον μετὰ 60 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Σανιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δ. 25	Ἐτησία	Φρ. 25
Ἑξάμηνος	» 14 0	Ἑξάμηνος	14
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	7 50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 29ος | *Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1922* | *Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 31*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

—Φρέδο, εἶπε πάντα μὲ σιγανὴ φωνή, μαντεύω αὐτὸ ποὺ μοῦ κρύβεις... Μέσα στὰ χαρτιὰ τῆς κασσετίνας θὰ εἶναι καὶ χαρτιὰ ποὺ σ' ἔκαναν νὰ μυριστῇς κανένα καλὸ κόλπο καὶ βάλθηκες νὰ τὸ κάμῃς, ἔ;

—Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι, ἀπάντησε ὁ Φρέδος.

—Δυστυχῶς ὁ βασιλιὸς εἶδε κι' αὐτὸς τὰ χαρτιά, θέλει νὰ κάμῃ μόνος του αὐτὸ τὸ κόλπο καὶ φυσικά, θὰ βγάλει ἀπὸ τὴ μέση κάθε ἀνταγωνισμό.

—Ναί... Πρόκειται νὰ σκοτώσῃ ἕνα φίλο δικό μου γιὰ νὰ πάρῃ κάποιος ἄλλος τὴν κληρονομία ποὺ ἀνῆκε σ' αὐτόν.

—Καὶ μήπως τυχὸν θέλῃς νὰ τὸν ἐμποδίσῃς;

—Βεβαιότατα! ἀφοῦ σᾶς λέω ὅτι τὸ παιδί εἶναι φίλος μου.

Ὁ Φιδὲς ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα κίνημα τρόμου.

—Στὰ καλά σου εἶσαι; εἶπε. Σκοπεύεις, ἐσὺ νὰ μὴν ἀφίσῃς τὸ βασιλιὰ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει;... Ἔχεις τὴν τρέλλα ν' ἀνοίξῃς πόλεμο μὲ τὸ Σφάχτη;

—Γιατὶ ὄχι;

Ἡ ἀταραξία κι' ἡ ἀφέλεια τοῦ παιδιοῦ ἔκαμε τὸ Φιδὲ νὰ τὰ χάσῃ.

—Μά, κακόμοιρο παιδί, τοῦ εἶπε, τρελλάθηκες λοιπόν;... Νὰ τολμήσῃς ἐσὺ νὰ ἐναντιωθῇς στὰ σχέδια τοῦ βασιλιᾶ τῆς Μαύρης Μάσκας!... Παίζεις μὲ τὴ ζωή σου, παιδάκι μου!

Ὁ Φρέδος σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἀδιάφορο! εἶπε ἀτάραχα... Θέλω νὰ πάρω πίσω τὴν κασσετίνα καὶ τὰ χαρτιά της.

—Τότες γιατὶ τὴν ἔδωσες;

—Γιατὶ δὲν τὴν εἶχ' ἀνοίξει καὶ δὲν ἤξερα τί εἶχε μέσα. Ἕνα μόνο σκοπὸ εἶχα: Νὰ κάμω τὸ «ἀριστούργημά» μου γιὰ νὰ χω ὕστερα τὸ δικαίωμα νὰ φύγω ἀπὸ τὴ συμμορία σας.

—Καὶ τώρα ποὺ ἔμαθες τί ἔχει μέσα, δὲ σκοπεύεις πιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃς;

—Ὄχι· θὰ σώσω πρῶτα τὸν Ἰουλιανό; θὰ τοῦ ξαναδώσω τὴν περιουσία του κι' ὕστερα θὰ φύγω.

Ὁ Φιδὲς δὲν δοκίμασε νὰ συζητήσῃ. Τὸ παιδί ἔδειχνε τόση τόλμη, ὥστε ὁ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας θεώρησε περιττὸ νὰ τοῦ ζητήσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις: εἶχε τὴν πεποίθηση ὅτι ὁ μαθητής του θὰ ἔτρεχε πάλι νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ βοήθειά του· καὶ τοῦ εἶπε:

—Μιὰ φορὰ ποὺ τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, οὔτε σκέψη νὰ γίνεται: ἄδικα θὰ ζητοῦσες τὴν κασσετίνα ἀπ' τὸν βασιλιά. Δὲ θὰ στὴ δώσῃ.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς πρέπει νὰ τοῦ τὴν πάρω!

Ὁ Φιδὲς ἔκαμε μιὰ χειρονομία, χειρονομία γεμάτη τρόμο.

—Μὰ παιδάκι μου! φώναξε... Φαντάζεσαι πῶς μπορεῖς ἐσύ, ἕνα παλιόπαιδο, νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸ Σφάχτη καὶ νὰ τοῦ πάρῃς ἕνα πρᾶγμα ποὺ αὐτὸς ἔχει συμφέρο νὰ τὸ κρατήσῃ;

Αὐτὰ τὰ λόγια του δὲν ἐδείλιασαν καθόλου τὸ Φρέδο.

—Κι' ὅμως ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ! περιωρίστηκε νὰ πῇ.

Ὕστερα ἔκαμε συγκεκριμμένες ἐρωτήσεις στὸν κακοῦργο: ποῦ εἶχε βάλει τὴν κασσετίνα ὁ βασιλιάς;... Ποῦ κατοικοῦσε;

Ὁ Φιδὲς, βλέποντας ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὰ μυαλά, δοκίμασε τοὐλάχιστο νὰ τὸν δειλιάσῃ, ἐκθέτοντάς του τὶς δυσκολίες ποὺ εἶχε νὰ ὑπερνικήσῃ.

—Ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας, εἶπε, δὲν ἔχει κατοικία, ἢ μᾶλλον ἔχει δέκα κατοικίες, εἴκοσι κατοικίες, ὅσες θέλεις! Κατὰ τὸ σκοπὸ ποὺ ἔχει, κατὰ τὸ κόλπο

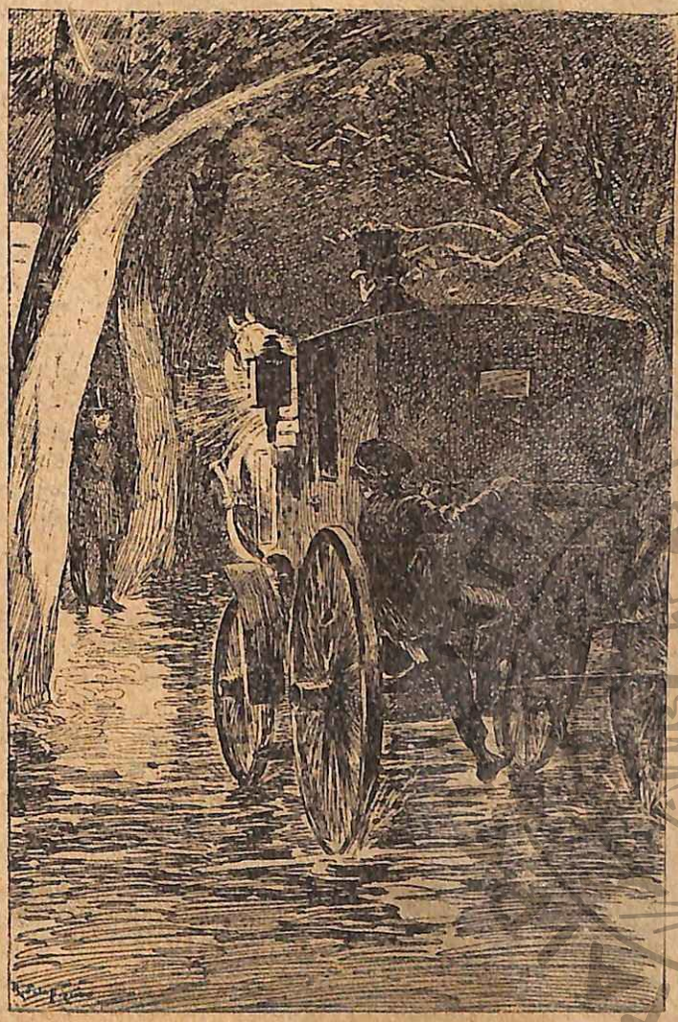

«Ὁ Φρέδος ἐγνώρισε τὸν Γιακά...»

πῶχει κατατιαστῆ, κατοικεῖ παντοῦ, καὶ προσπαθεῖ ὅσο μπορεῖ νὰ μὴν κατοικήσῃ ποτὲ δυὸ μέρες κατὰ συνέχεια στὴν ἴδια κατοικία. Ἔτσι κι' ἡ ἀστυνομία χάνει πάντα τὰ ἴχνη του κι' ἄποιος ἄλλος θέλει νὰ τὸν βλάψῃ. Γιατὶ ὁ Σφάχτης δὲν εἶναι τόσο δημοφιλὴς στὴ συμμορία μας ὅσο ἦταν ὁ πατέρας σου. Ἔχει ἐχθρούς, βασιλεύει γιατὶ τὸν φοβοῦνται, ὄχι γιατὶ τὸν ἀγαποῦν. Γι' αὐτὸ ἡ ζωή του εἶναι σκοτεινὴ καὶ μυστηριώδης καὶ μόνο μερικοὶ ἔμπιστοι τοῦ κάνουν παρέα καὶ τοῦ χρησιμεύουν γιὰ σωματοφύλακες. Καταλαβαίνεις τώρα τί δυσκολίες ἔχεις νὰ ὑπερνικήσῃς. Φαντάζεσαι πῶς εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὰ βγάλῃς πέρα;

—Πρέπει! ξαναεῖπε ἀτάραχα ὁ Φρέδος.

Ὁ κακοῦργος ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

—Ὅπως θέλεις! εἶπε... Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, κάνε ὅπως σοῦ κατέβῃ, ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ κολουθήσῃς τὶς συμβουλές μου, ἀφοῦ θέλεις νὰ σαι ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε κηδεμονία, ἀκόμη κι' ἀπ' τὴ δική μου. Μὲ ρωτᾶς τί πρέπει τὰ κάμῃς γιὰ νὰ πάρῃς πίσω τὴν κασσετίνα σου... Ἕνας μόνος τρόπος ὑπάρχει, ἀλλὰ εἶναι ἐπικίνδυνος... Ἂν τὸν δάλῃς σ' ἐνέργεια, θὰ παίξῃς ἁπλούστατα τὴ ζωή σου.

—Νὰ τὸν μάθω, γρήγορα! φώναξε ὁ Φρέδος.

Ὁ κακοῦργος ἐδίστασε μιὰ στιγμή, ὕστερα βλέποντας τὸ Φρέδο νὰ κρέμεται ἀπ' τὸ στόμα του, εἶπε:

—Πρέπει νὰ παρακολουθήσῃς τὸ βασιλιά; νὰ μὴ τὸν ἀφίνῃς νὰ σοῦ φεύγῃ οὔτε βῆμα, χωρὶς ὅμως αὐτὸς νὰ μυριστῇ τὴν κατασκοπεία σου, γιατὶ θὰ τὸ πλήρωνες πολὺ ἀκριβά. Ἂν τὸν παρακολουθήσῃς ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γυρίσῃ σπίτι του νὰ κοιμηθῇ, τότε ἴσως θὰ μπορέσῃς νὰ ἀνακαλύψῃς τὴν τωρινή του κατοικία. Ὑπάρχουν πιθανότητες ὅτι ἡ κασσετίνα θὰ βρίσκεται στὴν κατοικία αὐτή, γιατί, ἂν ἔχῃ σκοπὸ νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ γιὰ καμμιὰ τρέχουσα ὑπόθεση, δὲ θὰ τὴν ἔχει βέβαια ἀφίσει στὶς κατακόμβες τῆς συμμορίας, ὅπου φυλάγονται τὰ πολύτιμα πράγματα, ὥς νὰ ἔρθῃ ἡ κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ πουληθοῦν. Ἄλλως τε, προσέθεσε ὁ Φιδές, ἤμουν χθὲς φρουρὸς στὶς κατακόμβες καὶ μπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι ἡ κασσετίνα δὲν εἶναι ἐκεῖ.

Ὁ Φρέδος εἶχε μάθει ἐπὶ τέλους ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ δασκάλου του. Θὰ κάμω ὅπως μὲ συμβουλεύετε: Θὰ παρακολουθήσω τὸ βασιλιὰ μὲ προφύλαξη.

—Ἂν σὲ καταλάβῃ, χάθηκες!

—Δὲ θὰ μὲ καταλάβει!

Καί, ἥσυχος, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ πάῃ νὰ παίξῃ, ὁ Φρέδος ὁτοσχέθηκε στὸ δάσκαλό του ὅτι θὰ τὸν κρατήσῃ ἐνήμερο σὲ ὅλα καὶ ἔβγηκε ἀπὸ τὴν «Ἀφθονία».

Ὅταν ἀνοιξε τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας, ὁ Φιδὲς τὸν κοίταξε νὰ βγαίνῃ μὲ τὸ ἀποφασιστικὸ βῆμα του καὶ μουρμούρισε γεμᾶτος θαυμασμό:

—Χαρακτήρας μιὰ φορά!... Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας του!... Αὐτὸ τὸ παιδὶ θὰ μᾶς περάσει ὅλους.

Ὕστερα, μὲ κάποια λύπη πρόσθεσε κουνῶντας τὸ κεφάλι:

—Ἂν τὴ γλυτώσῃ...

* * *

Ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Λεωφόρου Ποασσονιέρ, ὁ Φρέδος βρῆκε στὸ τραπέζι του ἕνα γράμμα. Τὸ ἄνοιξε διαστικά, γιατὶ ἤξερε ὅτι

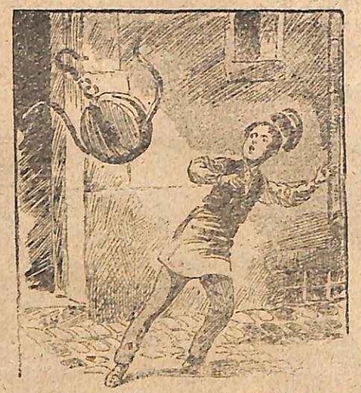

«Μιὰ τεράστια τροχαλία ξεκόλλησε ἀπ' τὴ σκεπή...» (Σελ. 212, στ β')

μόνο ἕνας εἶχε τὴ διεύθυνσή του: Ὁ Ἰουλιανός.

Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Φίλε μου Φρέδο,

«Ἀπὸ χτὲς ὡς σήμερα δυὸ φορὲς λίγο ἔλειψε νὰ σκοτωθῶ.

«Ἡ λαβὴ τοῦ σφυριοῦ μου ἦταν πριονισμένη ἀπὸ κάποιο ἀόρατο χέρι καὶ καθὼς τὸ μεταχειριζόμουν, ἔσπασε καὶ τὸ σίδερο τοῦ σφυριοῦ πετάχτηκε μέσα στὸ μαγαζὶ καὶ παρὰ τρίχα νὰ μὲ πάρῃ στὸ κούτελο.

Τὸ ἀπόγευμα, καθὼς περνοῦσα ἀπ' τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ πάω στὸ δωμάτιό μου, μιὰ τεράστια τροχαλία ξεκόλλησε ἀπ' τὴ σκεπὴ τοῦ ὁποστέγου κι' ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια μου. Μισὸ βῆμα ἂν ἤμουν πιὸ μπρός, θὰ μ' ἔπαιρνε στὸ κεφάλι. Τέλος τὸν Τοῦρκο, τὸ μαντρόσκυλό μας, τὸ φαρμάκωσαν. Τί πρέπει νὰ κάμω; Ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ ἐξακολουθήσῃ... Οὔτε νὰ φάω τολμῶ πιά, οὔτε νὰ πιῶ, οὔτε τὸ ἐλάχιστο κίνημα νὰ κάμω. Ὁ ἀφεντικός, ἂν καὶ δὲν τοῦ εἶπα τίποτα ἐγώ, ἀνησυχεῖ κι' αὐτὸς γι' αὐτὰ τὰ ἐξαιρετικὰ περιστατικὰ καὶ σκέπεται νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία... Ἂν λίγο ἀργήσῃς νὰρθῇς νὰ μὲ βοηθήσῃς, κάθὼς μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῇ, θὰ πέσω, δίχως ἄλλο, θῦμα τῶν ἐχθρῶν, ποὺ μὲ τριγυρίζουν καὶ ποὺ ἔχουν ὁρκισθῇ νὰ μ' ἐξοντώσουν. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κλείσω μάτι... Δὲν εἶναι ζωὴ αὐτή.... Ἔλα γρήγορα!

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.»

Γ. Γ. Τί εὐτυχέστερος ποὺ ἤμουν ὅταν δὲν ἐγνώριζα τὸν πλοῦτο μου!»

Ὁ Φρέδος διάβασε δυὸ φορὲς τὸ ἀνησυχαστικὸ αὐτὸ γράμμα, ποὺ ἐπιβεβαίωνε ὅλα ὅσα τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Φιδὲς γιὰ τὰ μυστηριώδη μέσα, ποὺ διέθετε ὁ βασιλιὰς τῆς Μαύρης Μάσκας.

—Δὲν πρέπει νὰ χάνω στιγμή, συλλογιζόταν καθὼς ἔπεφτε στὸ κάτασπρο κρεββάτι του. Ἀπὸ αὔριο κιόλας θὰ πάρω ἀπὸ πίσω τὸ Σφάχτη. Μόλις πάρω στὰ χέρια μου τὴν κασσετίνα ἢ τοὐλάχιστο τὰ χαρτιὰ ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ πάρῃ ὁ Ἰουλιανὸς τὴν περιουσία του, θὰ τὰ δώσω στὸν κύρ-Ἀζὰρ κι' αὐτὸς ἂς κάμῃ καλά. Μπορεῖ νὰ πάῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν προστασία της· γιὰ τὴν ὥρα ὅμως πρέπει νὰ πάρω πίσω τὰ χαρτιὰ τὸ γρηγορώτερο!

Μ' ὅλη τὴν ταραχή του, μόλις ὁ Φρέδος ἀκκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ προσκέφαλο, ἀμέσως ἀποκοιμήθηκε, κουρασμένος ἀπ' τὸ χτεσινὸ ξενύχτι. Ὅπως ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἄνθρωποι, εἶχε τὸ ἰδίωμα νὰ ποκοιμιέται παντοῦ καὶ ὅταν ἤθελε. Αὐτὸ τὸ χάρισμα τὸ εἶχαν δυὸ διάσημοι ἄνθρωποι: ὁ Ναπολέων Α', ὁ μεγάλος κατακτητὴς κι' ὁ Λασεναίρ, ὁ μεγάλος βολοφόνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὸ σπίτι τοῦ Καρμπονάρου.

Τὰ μόνα σπίτια τῆς ὁδοῦ Ἐρλανζὲ ἦταν μερικὲς κομψὲς βίλλες μὲ μεγάλους κήπους. Ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχαν πάῃ νὰ χτίζουν σ' αὐτὸ τὸ δρόμο, γι' αὐτὸ πολλὰ οἰκόπεδα ἔμεναν κι' ὁ δρόμος ἦταν πάντα σκυθρωπὸς κι' ἔρημος.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἦταν ἔρημος, τὸν διάλεξε γιὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ Γουλιέλμος Δισδερῆς, ποὺ ἡ κόμησσα Σάντα-Λεόνε στὸ γράμμα της τὸν ὠνόμαζε, καθὼς θυμᾶστε, «καρμπονάρο». Ἡ ἑταιρία τῶν καρμπονάρων εἶχε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, διαδοθῇ καὶ στὴ Γαλλία καὶ ἐνεργοῦσε γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἐπανάσταση καὶ νὰ ρίξῃ τὸ αὐ-

τοκρατορικὸ πολίτευμα. Κέντρο συναθροίσεων τῶν συνομωτῶν ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Δισδερῆ.

Ἡ ἀστυνομία ἤξερε ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὶς ἐνέργειες τοῦ Ἰταλοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ ὁ αὐτοκράτωρ εἶχε διατάξει τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας νὰ δείχνεται πολὺ ἀνεκτικὸς στοὺς καρμπονάρους, νὰ τοὺς ἐπιτηρῇ κρυφὰ καὶ νὰ ἐπεμβαίνῃ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γινόνταν ἐπικίνδυνοι.

* * *

...Βράδυ, ἡ ὥρα ἕξη. Εἶναι Ὀκτώβρης κι' ἔχει κιόλας νυχτώσει. Ὁ ἄνεμος φυσάει δαιμονισμένα καὶ γεμίζει τὸ δρόμο μὲ ξερόφυλλα. Οἱ λιγοστοὶ διαβάτες, ποὺ γυρίζουν στὰ σπίτια τους, περνοῦν βιαστικοὶ ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ κι' ἐπικίνδυνο αὐτὸ μέρος.

Ὅλες οἱ βίλλες τῆς ὁδοῦ Ἐρλανζὲ φαίνονται σκοτεινὲς κι' ἀκατοίκητες, ἔξω ἀπὸ μία, τὴν τελευταία ἀπ' ὅλες, ποὺ εἶναι χτισμένη ἀνάμεσα σὲ οἰκόπεδα. Τὰ παράθυρά της εἶναι φωτισμένα καὶ πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου εἶναι ἀναμμένο ἕνα φανάρι.

Ἂν κοιτάξουμε προσεχτικὰ πλάϊ σ' αὐτὴν τὴν πόρτα, θὰ ἰδοῦμε ἕνα παιδὶ κρυμμένο πίσω ἀπ' τὰ σκαλοπάτια συμμαζωμένο, νὰ περιμένῃ.

Ἂς τὸ φανερώσουμε ἀμέσως: τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶναι ὁ Φρέδος, ποὺ ἀπ' τὶς ἕξη τὸ πρωΐ, ποὺ κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικία τοῦ Σφάχτη, δὲν ἔχασε στιγμὴ ἀπ' τὰ μάτια του τὸν ἀρχηγὸ τῆς Μαύρης Μάσκας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΛΙΡΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελὶς 234)

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: — Μπᾶ! Τί εἶπα! Αὐτὸ τὸ βρίσκω εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο καὶ δὲν πρέπει νὰ ξανάρθῃ στὴ γλῶσσα μου. (Στὶς ἐγγονές της:) Ἤθελα νὰ πῶ ποιὰ θὰ μᾶς πῇ πῶς τή...τή,—δὲν μπορῶ νὰ μὴν τὸ πῶ· δὲν ἔχει ἄλλο,— τὴ βρήκατε.

ΝΙΤΣΑ: — Νά, γιαγιά. Γυρίζαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὅταν λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ φοῦρνο τοῦ κύρ-Σπύρου εἶδα νὰ χρυσίζῃ κάτι τι στὸ χῶμα,

ΛΙΝΑ: — Ἐγὼ τὸ εἶδα, γιαγιά, πρώτη καὶ τῆς τὸ εἶπα.

ΝΙΤΣΑ, μὲ ἀποστροφὴ στὴ Λίνα: —Ἔσκυψα, τὸ σήκωσα, τὸ σκούπισα μὲ τὸ μάντηλι μου καὶ τότε εἶδα πῶς ἦταν μιὰ λίρα. Νά, αὐτὸ εἶναι ὅλο.

ΛΙΝΑ: — Γιαγιά, δὲν εἶν' ἔτσι. Σοῦ τὰ εἶπε ὅπως ἤθελε αὐτή. Τὴ λίρα τὴν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ ἐγώ. Καὶ τὸ φώναξα. Καὶ θὰ τὴν ἔπαιρνα ἐγώ, ἂν δὲ σκόνταβα καὶ μοῦπεφταν τὰ βιβλία χάμω.

ΝΙΤΣΑ: — Αὐτὸ τὸ πρόσθεσε τώρα.

ΛΙΝΑ, ἀγριεμένη: —Γιὰ νὰ σοῦ πῶ: —Δὲν θὰ μὲ πῇς καὶ ψεύτρα!

Η ΓΙΑΓΙΑ: —Ἡσυχία. Καὶ τώρα ποῦ εἶναι ἡ λίρα;

ΝΙΤΣΑ: —Ἐδῶ. (δείχνει τὸ χέρι, ποὺ τῶχει κρυμμένο στὴν τσέπη τῆς ποδιᾶς της καὶ τὸ κρατάει μ' ἐπιμονὴ κεῖ μέσα).

Η ΓΙΑΓΙΑ: —Δόσε μού τη νὰ τὴ δῶ.

ΝΙΤΣΑ, κοιτάζει τὴν ἀδελφή της καὶ διστάζει.

Η ΓΙΑΓΙΑ: —Ἔλα, δόσε μού την. Μὴ φοβᾶσαι κι' ἡ Λινούλα δὲν εἶναι ἁρπακτικὸ ζῷο.

ΛΙΝΑ, ἀπὸ μέσα της: —Κι' αὐτὸ θὰ γίνω στὴν ἀνάγκη. Θὰ δοῦμε στὸ τέλος!

Η ΓΙΑΓΙΑ, παίρνει τὴ λίρα στὰ χέρια της καὶ τὴν κοιτάζει: — Λοιπόν, Κατίνα, ἐσὺ τί λὲς γιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία;

Κα ΚΑΤΙΝΑ, ποὺ πλέκει ἀποτραβηγμένη στὸ παράθυρο: —Τίποτα δὲ λέω. Οἱ κόρες μου ὅ,τι καὶ νὰ πῶ δὲ θὰ μὰκούσουν.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἀκοῦτε τί λέει ἡ μαμά σας; Ἐγὼ θὰ ντροπόμουν στὴ θέση σας....

ΝΙΝΑ, ντροπιασμένη: —Ἐγὼ τὴν ἀκούω τὴ μαμα, ἀλλὰ ὑπερασπίζεται πάντα τὴ Λίνα.

ΛΙΝΑ: —Ναί, αὐτὸ τὸ λέει γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ αὐτήνε τώρα.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἀκοῦστε. Γιὰ νὰ δεῖξετε στὴ μαμά σας πῶς τὴν ἀκοῦτε, πρέπει νὰ δεχτῆτε τὴ λύση, ποὺ θὰ μᾶς πεῖ γιὰ τὴ λίρα. Ἐμπρός. Κατίνα, λῦσε μας τὴ διαφορά.

Κα ΚΑΤΙΝΑ, ψευτοθυμωμένη: —Ἐγὼ δὲ βλέπω καμμιὰ διαφορά. Ἂν εἶναι φρόνιμες κι' ἀγαπημένες ἀδελφές, πρέπει νὰ μοιράσουν τὴ λίρα.

ΝΙΤΣΑ: —Ὄχι, ὄχι, αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ ποτέ. Γιαγιά, δός μου τὴ λίρα μου, δός μου τήνε! (Κάνει νὰ τὴν πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς γιαγιᾶς).

ΛΙΝΑ: —Γιαγιά, σὲ μένα, σὲ μένα! (Σηκώνεται καὶ, ὅπως ἡ Νίτσα, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ χούφτα τῆς γιαγιᾶς.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ: —Τὶς βλέπεις;

Η ΓΙΑΓΙΑ, κατάπληκτη: — Τί χάλια εἶν' αὐτά! Καθῆστε γρήγορα στὶς θέσεις σας. Μπᾶ! (Τὶς καθίζει στὸν καναπὲ ὅπως πρίν.)

Κα ΚΑΤΙΝΑ, κοιτάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ δρόμο.) —Νά, ἔρχεται ὁ πατέρας σας. Θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, μὰ ὅλα!

—ΝΙΤΣΑ κι' ἡ ΛΙΝΑ, ζαρώνουν στὶς θέσεις τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: —Στὴν ὥρα ἔρχεται. Ἔτσι θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ πῶς νὰ λύσῃ τὴ διαφορά. (Στὶς ἐγγονές της:) Τώρα ξεμουτρῶστε, γελᾶτε. Ἔρχεται ὁ πατέρας σας. Πηγαίνω νὰ τὸν καλοσορίσω. (Βγαίνει.)

ΝΙΤΣΑ, στὴ Λίνα: —Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, μὴν ἐλπίζεις πῶς θὰ πάρῃς τίποτα.

ΛΙΝΑ: —Μ' αὐτὴ τὴν ἰδέα νὰ ἡσυχάζῃς. Μ' ἀς τὴν εἶχες τώρα στὰ χέρια σου καὶ βλέπαμε!

Κα ΚΑΤΙΝΑ: —Ἡσυχία! Ἀρχίσατε πάλι; (Μικρὴ παύση.)

ΝΙΤΣΑ: —Πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὴ δύναμή σου ἔχεις!

ΛΙΝΑ: —Καλά, λέγε σὺ ὅ,τι θέλεις. Κι' ἐγὼ θὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ ξέρω.

ΝΙΤΣΑ: —Χαρὰ στὸ παλληκάρι!

Κα ΚΑΤΙΝΑ: —Ἄ, μὰ σεῖς γίνατε ἀνυπόφορες. Πρέπει νὰρχίσω τὶς τιμωρεῖες, τὶς νηστεῖες. Δὲν εἶναι κατάσταση αὐτή.

ΣΚΗΝΗ ΙΙΙ

Μπαίνουν ὁ Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ κι' ἡ ΓΙΑΓΙΑ.

Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ: —Φωνὲς ἀκούω. Τί τρέχει πάλι:

Κα ΚΑΤΙΝΑ: —Καὶ τί δὲν τρέχει. Οἱ κόρες σου γιὰ μιὰ λίρα κοντεύουν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο!

Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Μὰ ἀκόμα γιὰ τὴ λίρα, ποὺ μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά σας; Μπᾶ! Γιὰ φέρτε την ἐδῶ νὰ τὴ δῶ κι' ἐγὼ ἐπὶ τέλους.

(Τὰ κορίτσια σωπαίνουν μὲ τὰ μάτια κατεβασμένα).

Κος ΠΕΡΙΚΗΗΣ: — Δόστε μού την λοιπόν! Ποιὰ τὴν ἔχει;

ΝΙΤΣΑ: —Ἡ γιαγιά.

Η ΓΙΑΓΙΑ: —Ἄ, ναί, τὴν εἶχα ξεχάσει. (Τὴν βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της καὶ τὴν δίνει.)

Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ, τὴν ἐξετάζει: —Κρῖμα στὶς φωνές σας.

Τὰ κορίτσια ἀνησυχοῦν.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Γιατί, τί τρέχει;

Κος ΠΕΡΙΚΑΗΣ: — Καλέ, αὐτὴ εἶναι ψεύτικη, μπροῦντζος μονάχος.

ΝΙΤΣΑ } κατάπληκτες: — Ἄ!..
ΛΙΝΑ }

Κα ΚΑΤΙΝΑ: Μὲ τὶς ὑγεῖες γι' ἄλλοτε!

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη της: —Ἤξέρα μου πέτυχε. Ἤτανε ὁ μόνος τρόπος νὰ ἡσυχάσουν.

Λύλαία

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἕνεκα τῆς μεγάλης ὑπερτιμήσεως τοῦ χάρτου καὶ τῶν τυπωτικῶν, καὶ τῆς αὐξήσεως ἐν γένει τῶν δαπανῶν, ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» αὐξάνει ἀπὸ σήμερα εἰς λεπτὰ 60. Ἀναλόγως αὐξάνει καὶ ἡ συνδρομή.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΕΙΝΕ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΘΕ φορὰ ποὺ δίνω καινούργιο ἔργο μου στὸ θέατρο, κάνω καὶ μιὰ ἀπογευματινὴ κυριακάτικη ἐπίτηδες γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Πειραιῶς καί...τῶν περιχώρων. Κι' εἶναι μιὰ χαὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ θέατρο σ' αὐτες τις ἀπογευματινὲς γεμάτο ἀπὸ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, ποὺ μὲ τὴν ἴδια ὅμως προσοχὴ παρακολουθοῦν τὸ ἔργο, καὶ γελοῦν ὅταν εἶναι κωμῳδία, καὶ συγκινοῦνται ὅταν εἶναι δράμα,—ἀ, τὰ δακρυσμένα ματάκια!—καὶ χειροκροτοῦν ὅταν εἶναι ὡραῖο. Νὰ σᾶς πῶ λοιπὸν ὅλη τὴν ἀλήθεια; Αὐτὸ τὸ ἀκροατήριο τῆς νεολαίας μὲ τὰ ναυτικά, τὰ κοντὰ πανταλόνια, τὰ κοντὰ φουστάνια καὶ τὶς κοτσίδες μοῦ ἀρέσει, μὲ θέλγει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ συνειθισμένα βραδινὰ ἀκροατήρια τἀνάμικτα. Ἀφίνω δὰ ὅτι στὶς ἀπογευματινές μου αὐτὲς πηγαίνουν καὶ μεγάλοι ἔφηβοι, φοιτηταί, καὶ ἄλλοι ποὺ γιὰ διαφόρους λόγους δὲν μποροῦν νὰ βγαίνουν καὶ νὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο τὸ βράδυ. Θέλω νὰ πῶ, ὅτι τὸ ἀκροατήριο τῶν ἀπογευματινῶν, κι' ἔτσι συγκροτημένο, εἶναι ἕνα ἐκλεκτό, μορφωμένο ἀκροατήριο, ἱκανὸ νὰ ἐννοῇ, νὰ αἰσθάνεται, νὰ γουστάρῃ καὶ τὸ σοβαρώτερο ἔργο.

Καὶ ὅμως, τὸ «Ἀνθρώπινο» δὲν ἐδόθηκε καὶ σ' ἀπογευματινὴ γιὰ τὰ Διαπλασόπουλα. Ὁ κ. Βεάκης, ὁ μεγάλος καλλιτέχνης, ποὺ κάνει τὸν πρωταγωνιστή, δὲν θέλησε οὔτε νὰ τἀκούσῃ.

—Τί λέτε; φώναξε. Τέτοιο ἔργο νὰ δώσω γιὰ παιδιά; Θὰ γελοῦν τὶς τραγικώτερες στιγμὲς καὶ θὰ γίνουμε ρεζίλι!...

Ἐννοεῖται πὼς δὲν ἐδυσκολεύθηκα νὰ τὸν πείσω, ὅτι τὰ Διαπλασόπουλα δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ «γελοῦν στὶς τραγικώτερες στιγμὲς» καὶ ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ ἰδοῦν καὶ τὸ «Ἀνθρώπινο» ὅπως εἶδαν πέρσυ τὴν «Ἐξαδέλφη μου», πρόπερσυ τὰ «Περωμένα» καὶ ἀντιπρόπερσυ τοὺς «Φοιτητάς». (Διάβολε! ἀφοῦ καὶ «θεατρικοὶ συγγραφεῖς» εἶναι ἀπὸ τώρα μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιά...) Ἀλλὰ παρουσιάσθηκε μιὰ ἄλλη ἀνυπέρβλητη δυσκολία: Τὸ «Ἀθήναιο» ὅπου παίζεται τὸ «Ἀνθρώπινο», εἶναι θέατρο ὁλωσδιόλου θερινό, ὁλάνοικτο. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δὲν βραδυάζει παρὰ μετὰ τὶς ὀκτώ. Οἱ ἀπογευματινὲς ἀρχίζουν ἀπὸ τὶς ἕξη. Ὥστε ὁλοκαίρο τὸ ἔργο θὰ παιζόταν μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Καὶ πῶς θὰ παρουσιαζόταν ἔτσι ἕνας ἠθοποιός, βαμμένος, χλωμός, κιτρινισμένος γιὰ νὰ φαίνεται ἄρρωστος κι' ἐτοιμοθάνατος σὰν αὐτὸ τὸ Χρῆστο Καστάνη, τὸν ἥρωα τοῦ «Ἀνθρωπίνου». Θὰ χανόταν κάθε ἰλλουζιόν. Καὶ καθὼς ξέρετε, στὸ θέατρο, καὶ σὲ τέτοια ἔργα, ἡ ἰλλουζιὸν εἶναι ἀπαραίτητη. Καὶ δὲν κατορθώνεται παρὰ μόνο μὲ τὸν τεχνητὸ φωτισμό, τὴ νύχτα, ἢ καὶ τὴν ἡμέρα, ἀλλὰ σὲ θέατρο κλειστό.

Αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα μ' ἔπεισε νὰ παραιτηθῶ μὲ λύπη μου τῆς ἀπογευτινῆς. Ἀλήθεια, ἦταν σοβαρὸς κίνδυνος νὰ μὴ σᾶς κάμῃ καθόλου τὸ ἔργο ἐντύπωση,—τὴν ἐντύπωση τελοσπάντων ποὺ κάνει τὸ βράδυ. Νὰ τὸ ἰδῆτε καὶ ... νὰ μὴν τὸ πιστέψετε. Καὶ νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ θέατρο μὲ τὴν ἰδέα πώς...οἱ κριτικοὶ δὲν ξέρουν τί λένε. Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορά, οἱ κριτικοὶ ὅλοι,—ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι κριτικός, ἀλλὰ ἀρνητὴς τῶν πάντων,—συμφώνησαν πὼς τὸ «Ἀνθρώπινο» εἶναι ἔργο «μεγάλης ἀξίας», τὸ ἀνώτερο ἀπ' ὅσα ἔχω γράψει ὥς τώρα, «ἂν ὄχι κι' ὅλης τῆς νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας κι' ὅλων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μαζί», ὅπως ἔγραψαν μερικοί. Τελοσπάντων τὸ ἐπαίνεσαν ὅσο κανέν' ἀπὸ τὰ προηγούμενά μου· κι' αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε ἰδιαιτέρως, γιατὶ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐχάριστο γιὰ ἕνα συγγραφέα, ποὺ ἐργάζεται τριανταπέντε χρόνια, νὰ κούῃ τοὺς περισσότερους ἐπαίνους γιὰ τὸ ἔργο ποὺ παρουσιάζει ὕστερ' ἀπὸ ὁλάκαιρη ζωή. Μὴ νομίσετε ὅμως πὼς πιστεύω σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους. Γιὰ τὸ «Ἀνθρώπινο» μοῦ φάνηκαν ὑπερβολικοί. Μπορεῖ νὰ εἶναι ὤμορο ἔργο καὶ νὰ κάνῃ μεγάλη ἐντύπωση, ὅταν παίζεται μάλιστα ἀπὸ ἕνα Βεάκη. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μεγάλο. Παρουσιάζει ἁπλῶς τὴν περίπτωση ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὸν ἔχει καταδικάσει σὲ θάνατο καὶ ποὺ μαθαίνει τυχαῖα τὴν καταδίκη του. Τί κάνει τότε αὐτὸς ὁ μελλοθάνατος; Πῶς ἀντιμετωπίζει τὸ θάνατο, ποὺ ἔρχεται νὰ τὸν πάρῃ σ' ὅλη τὴν ἀκμὴ τῆς ζωῆς του; Στὴν ἀρχὴ μὲ στωϊκότητα, ἔπειτα μ' ἐξέγερση καὶ στὸ τέλος πάλι μὲ γαλήνη. Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνθρώπινο. Γύρω σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ πεθαίνει καὶ ποὺ τὸ ξέρει, πλέκονται ὅλες οἱ σκηνὲς τοῦ ἔργου. Καὶ φαίνεται πὼς εἶναι συγκινητικές, γιατὶ εἶδα τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὶς παρακολουθοῦν δακρυσμένοι...

Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς στὸν τόπο μας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κι' οἱ κριτικοὶ εἶναι ὑπερβολικοί: κι' ὅταν ἐπικρίνουν, κι' ὅταν ἐπαινοῦν...

Κρῖμα ὥς τόσο ποὺ μκαταιώθηκε ἡ ἀπογευματινή. Ἀλλὰ τί μποροῦσε νὰ γίνῃ; Ἔ, ὅσοι δὲν πηγαίνετε ἀκόμη βράδυ στὸ θέατρο, θὰ διαβάσετε τὸ «Ἀνθρώπινο» ὅταν ἀργότερο θὰ τυπωθῇ.

Σᾶς ἀσπάζομαι, **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

Εἶχε τόσες μέρες τώρα νὰ τ' ἀκούσῃ! καὶ τὰ λόγια ποὺ εἶπε ἡ Τρουσὲτ στὴν ἄλλη καθαρίστρα, τὴν ἔκαμαν νἀνατριχιάσῃ ἀπὸ φόβο καὶ νὰ νοιώσῃ πόσο σφιχτά, πόσο ἄλυτα ἦταν δεμένη μ' αὐτὴ τὴν οἰκογένεια ποὺ τὴν ἐνόμιζε ξένη...

* * *

Ἡ καθαρίστρα ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει πρωτύτερα ἡ Τρουσέτ, δὲν τῆς ἀποκρίθηκε, μόνο πῆγε βιαστικὰ ν' ἀδειάσῃ τὸ πανέρι καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ δουλειά της. Αὐτὴ ὅμως, ποὺ εἶδε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ κανένας ἐπιστάτης, τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τῆς λέγει:

—Κάνουμε ἕνα γύρο;

—Γιατὶ ὄχι;

Κι' ἔτσι τὰ δυὸ κορίτσια ἀγκαλιασμένα ἄρχισαν ἕνα βάλς, σφυρίζοντας σιγὰ ἕνα σκοπό, ἐνῷ τὰ φουστάνια τους, τὰ βέλα, ὁ σκοῦφος καὶ τὰ πανέρια ποὺ κρατοῦσαν ἀκόμη ἀνέμιζαν στὸ ρυθμὸ τοῦ χοροῦ.

Ἡ Διονυσία κοίταζε μελαγχολικὰ αὐτὸ τὸ ζευγάρι ποὺ γλυστροῦσε ἐπάνω στὶς πλάκες καὶ διεσκέδαζε μὲ γέλια τραβηχτά, ἐνῷ δὲν εἶχε περάσῃ ἀκόμη ἕνα λεπτὸ ποὺ ἡ μιά τους εἶχε ρίξῃ τόση ταραχὴ μέσα στὴ ψυχή της.

Σὲ λιγάκι ἡ Τρουσὲτ ἄφησε τὴ χορεύτριά της. Ἅρπαξε ὅμως ἀμέσως μιὰν ἄλλη, ποὺ τὴν ἄφησε σὲ λίγο.

—Ποιὰ χορεύει τώρα; φώναξε, ἐνῷ πρόσεχε ἀπὸ τἄλλο μέρος μὴ ξεμυτίσῃ κανένας ἐπιστάτης.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ Τρουσὲτ ἤξερε νὰ κερδίζῃ μὲ τὸ μέρος της τὶς ἐργάτριες.

Δὲν ἦταν ἄλλη μέσα στὴ σάλα ποὺ νὰ χορεύῃ σὰν κι' αὐτή, καὶ πάντα αὐτὴ ἔκανε τὸν καβαλλιέρο κι' ἔδινε συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες.

—Πηδᾶς πολύ, σοῦ λέγω, εἶπε στὴ ντάμα της, σὰν νἄσουνα σπουργίτης. Γιὰ κοίτα ἐμένα πῶς γλυστρῶ;

Κι' ἡ Τρουσέτ, ἀφοῦ ἄφισε τὴ ντάμα της, ἔβαλε τὰ χέρια στοὺς γοφοὺς καὶ γύριζε σὰ σβούρα, ἐλαφρὴ καὶ γρήγορη, ποὺ τὴν ἐθαύμαζαν χωρὶς ὅμως νὰ τολμοῦν νὰ τὴν μιμηθοῦν.

—Θὶ μοῦ μάθῃς καὶ μένα, τῆς φώναζαν.

—Ἡ σειρά μου τώρα, ἔλεγε μιὰ ἄλλη.

Στὴν εἴσοδο τῆς σάλας ὅμως παρουσιασθηκε τὴν ἴδια ὥρα κάποιος ἐπιστάτης καὶ τὰ κορίτσια γρήγορα γρήγορα γύρισαν στὴν θέση τους γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ποὺ τακτικὸ αὐτό, σὰν τὸ ρολόγι, ἐξακολουθοῦσε τὸ περπάτημά του.

Ὁ ἐπιστάτης εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ κάμῃ κάποια παρατήρηση στὴν Τρουσέτ, ἀλλὰ περιορίζεται μόνο σὲ μιὰν αὐστηρὴ ματιά, ποὺ κάμνει τὴν Τρουσὲτ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

—Μπᾶ, ἂν ἦταν τώρα νὰ ἐμποδίσουν καὶ τὸ χορό, καλύτερα νὰ πᾶμε ἴσια νὰ ριχτοῦμε στὸ πηγάδι.

Πραγματικῶς οἱ καθαρίστρες ἀγαποῦσαν τὸ χορὸ μὲ μανία. Μόλις εἶχαν ἕνα λεπτὸ εὔκαιρο, μόλις εἶχανε κάποιο διάλειμα στὴν ἐργασία τους, εὐθὺς μαζευόνταν καὶ ἀμέσως στὸ χορό. Κι' ἂν καμμιὰ μάλιστα δὲν εὕρισκε ζευγάρι, αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ στριφογυρίζῃ μόνη της.

Ἐχόρευαν παντοῦ, στὴ σάλα τοῦ καθαρίσματος, στὸ κοσκίνισμα, στὶς πλάκες τῆς σάλας καὶ στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς, χωρὶς νὰ τὶς μέλει καθόλου.

Καὶ ἐνῷ βουβὲς βοὲς ἀνέβαιναν ἀπὸ κάθε γωνία τῶν συνοικισμῶν, ἐνῷ στὰ καπηλειὰ κάθε βράδυ, μέσα στὰ παραμάγαζα, οἱ ἐργάτες συνομωτοῦσαν καὶ στὸ σπίτι οἱ γυναῖκες ἐμπρὸς στὸ τζάκι ἔτρεμαν γιὰ τοὺς ἄντρες των, παντοῦ, μέσα στὰ μεταλλεῖα ὅπου βρισκόνταν καθαρίστρες ἢ λυχνάρισσες, ξεσκονίστρες ἢ σπάστρες, πάντα θ' ἄναβε ὁ χορός.

Γιατὶ στὸ μυαλὸ αὐτῶν τῶν τρελλῶν κοριτσιῶν μιὰ μόνη φροντίδα ἐκυριαρχοῦσε ἐπάνω ἀπὸ ὅλες τὶς ἔννοιες καὶ τὶς δυστυχίες: μπορεῖ νὰ ἔλειπε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸ σπίτι, μπορεῖ καὶ νὰ ἦταν φόβος νὰ χτυπηθοῦν στοὺς δρόμους καὶ νὰ αἱματοκυλισθοῦν... αὐτὸ τοὺς ἦταν ἀδιάφορο, φτάνει τὸ βράδυ, ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειά, νὰ μποροῦσαν νὰ χόρευαν!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'.

Γράμμα ἀπὸ τὸ Παρίσι

Ἡ Διονυσία ὅμως δὲ συλλογιζότανε τὸ χορό. Ἄλλες φροντίδες εἶχε στὸ κεφάλι της.

Σ' ἄλλη ἐποχή, θὰ δοκίμαζε βέβαια εὐχαρίστηση νὰ χόρευε μὲ τὴν Ζερμαὶν καὶ μὲ τὸν Μωρίς. Καὶ θυμότανε πολὺ καλά, τὶς παλιὲς διασκεδάσεις τους. Ἀλλοίμονο! πόσο μακρυὰ ἦσαν ὅλ' αὐτά!

Ὁ Μωρίς, ἡ Ζερμαίν, οἱ Μπεκκάρ! Ὀνόματα ποὺ ξαναθυμώνταν μὲ τρόπο τόσο ἄδικο ἢ σκληρό.

Λέγουν πὼς ὅταν συλλογιζόμεθα αὐτοὺς ποὺ λείπουν, κι' αὐτοὶ μᾶς ἔχουν στὸ νοῦ τους τὴν ἴδια ὥρα.

Κάτι τέτοιο φαίνεται θὰ ἔγεινε καὶ τώρα. Γιατὶ τὸ βράδυ τῆς ἡμέρας ποὺ ἡ Τρουσὲτ τὴν ἐπροκάλεσε ἐμπρὸς σ' ὅλους, ἡ μητέρα της τῆς εἶπε:

—Ἕνα γράμμα γιὰ σένα, Διονυσία.

—Γράμμα γιὰ μένα; Κάποιο θαῦμα! Καὶ ἀπὸ ποῖον εἶναι;

—Δὲν ξέρω, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Εἶδα στὸ φάκελλο πὼς ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι.

—Ἀπὸ τὸ Παρίσι; Μὰ τότε εἶναι τῆς Ζερμαίν. Καὶ δὲν τἄνοιξες, μητέρα, νὰ τὸ διαβάσῃς;

—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς θὰ σοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστο ἂν τἄνοιγες πρώτη ἐσύ.

—Ἀλήθεια, μητέρα, εὐχαριστῶ.

—Ἡ Διονυσία ἄνοιξε τὸ γράμμα καὶ τὸ διάβασε.

«Ἀγαπημένη μου Διονυσία,

«Ἄργησα νὰ σοῦ γράψω. Εἶχα τόσες ἀσχολίες!

«Διασκεδάζω ὑπερβολικά. Κάθε «μέρα καὶ κάτι καινούργιο. Χθὲς «πήγαμε στὸ θέατρο τοῦ Σατελέ. «Δὲ φαντάζεσαι τί ἔμορφα ποὺ ἤτανε. «Παίζανε τὴ Σταχτοπούτα. Νὰ «τὴν ἔβλεπες πὼς ἦταν ὡραία στὸ «χορό, μὲ τὸ βασιλόπουλο, ντυμένη «μὲ θαυμάσια τουαλέττα!

«Ἀπόψε ἡ Ἐλισσάβετ θὰ δεχθῇ «τὶς φιληνάδες της σ' ἀπογευματινὴ «γιὰ νὰ μὲ συστήσῃ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι «ἡ βασίλισσα τῆς γιορτῆς.

«Τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, ἂν βα«στάξῃ τὸ κρύο, θὰ πᾶμε νὰ πατινά«ρουμε στὸ δάσος τῆς Βουλόνης. «Πόσο ἤθελα νὰ μένω πάντα στὸ Πα«ρίσι! Ἔχω ἕνα δωμάτιο πολὺ πρόσ«χαρο. Δὲν ἐργάζομαι καθόλου καὶ «δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ γυρίσω στὸ Λάνς. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα καὶ σὲ φιλῶ γλυκά.

ἡ Ζερμαίν σου»

Ἡ Διονυσία πήγαινε νὰ κλείσῃ τὸ γράμμα λυπημένη, ὅταν παρατήρησε πὼς εἶχε καὶ συνέχεια στὴν ἄλλη σελίδα. Γύρισε τὸ φύλλο καὶ διάβασε;

«Υ. Γ. Ἡ Μαρία σοῦ στέλνει θερ«μὰ χαιρετίσματα. Ξέρεις, λέγω πὼς «δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξη νὰ γυρίσω «στὸ Λάνς, ἐκτὸς ἂν εἶναι νὰ σὲ ξαναϊδῶ».

Τὸ γράμμα αὐτό, σκέφθηκε ἡ Διονυσία, εἶναι ἡ Ζερμαὶν ὁλόκληρη.

Μ' ἀγαπάει πολύ, στὸ βάθος, ὄχι ὅμως καὶ ἐμπρὸς στὴν ἐξαδέλφη της τὴν Ἐλισσάβετ. Ἐμένα δὲ μὲ συλλογιζότανε καθόλου, μὲ θυμήθηκε ὅμως πάλι ὅταν θὰ ἔκλεινε τὸ γράμμα τ...

«Ἡ Μαρία σοῦ στέλνει θερμὰ χαιρετίσματα».

«Οἱ γυναῖκες ἔτρεμαν...» (Σελ.245, στ.α')

«Καταλαβαίνω. Αὐτὸ θὰ πῇ: ἡ Ἐλισσάβετ δὲ σοῦ παραγγέλνει τίποτα τὸ εὐχάριστο.

Τὴν καϊμένη τὴ Ζερμαίν. Αὐτὴ ποὺ εἶναι ἡ εἰλικρίνεια ἡ ἴδια προσπαθεῖ νὰ τὰ βολέψῃ ὅπως μπορεῖ. Ἴσως μάλιστα νὰ ἦταν καὶ ἡ Ἐλισσάβετ ἀπὸ πίσω της ὅταν ἔγραφε κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ γράψῃ «οἱ ἐξαδέλφες μου» καὶ εἶπε μόνον «ἡ Μαρία».

Ἂς εἶναι, δὲν εἶναι γενναία ἡ Ζερμαίν.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΡΗΤΑ

1.

Ὅσο τἰρονάκι τὸ μικρὸ
Στῆς μάννας μέ-ει τὸ πλευρὸ
Θὰ βρίσκῃ προστασία.
Κι' ἂν κινδυνέψῃ νὰ χαθῇ,
Ἀπὸ τὴ μάνα θὰ σωθῇ
Ποὺ γίνεται θυσία.

Μ' ἂν πάῃ μονάχο στὴ βοσκή,
Ἡ τρέχῃ ποτὲ δῶ κι' ἐκεῖ
Ἀπὸ στραβή του σκέψη,
Κακὴ θὰ τὄβρῃ συμφορά:
Ἡ λύκου θὰ γε-ῇ βορά,
Ἢ κάποιος θὰ τὸ κλέψῃ.

2.

Τὸ στραβὸ τὸ ξύλο
Μ' ὅλο σου τὸ ζῆλο
Δὲν θὰ κατορθώσῃς
Γιὰ νὰ τὸ ἰσιώσῃς.
Ἡ φωτιὰ καὶ μονῇ
Τέτοια ξύλα ἰσιώνει.

3.

Φίλος πιστὸς κι' εἰλικρινής,
Στὸν κόσμο δὲν εἶναι κανείς
Σὰν τὸ σοφὸ Βιβλίο.
Ὅποτε θέλῃς σοῦ μιλεῖ,
Χρυσῆ σοῦ δίνει συμβουλὴ
Ποὺ σ' ὠφελεῖ στὸ βίο.

ΣΗΕΡ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 -1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕπτά: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἕκαστος τόμος *δραχ. 8*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 8 30* καὶ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δραχ 9,20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Τῆς Β' Περιόδου (1894 —1921) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἀνάφορος *δρ. 28* καὶ γραμμένος *δρ. 30*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθέτεις εἰς τας ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ *50* ἀδάραφος καὶ δρ. *1 50* ὁ γραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *3*.—εἴτε ἄδραφος εἴτε γραμμένος

ΦΥΣΑ ΑΓΕΡΑΚΙ

Χαρισμένο στὴν Ἀφελῆ Κυπριοπούλα

Φύσ' ἀγεράκι, στὰ παιγνιά
Τῆς βάρκας ποὺ μᾶς φέρει
Τῆ λευτεριά, τὸ μήνυμα
Στῆς Κύπρου μας τὰ μέρη!

Κι' ὅταν αὐτὸ τὸ μήνυμα
Ἀπὸ μακρυὰ ἀντηχήσῃ,
Τῆς αὐτυχίας χαμογελο
Στὴν Κύπρο νὰ σκορπίσῃ.

Ναί, κάποτ' ἴσως κι' ὡς ἐμᾶς
Ἡ λευτεριὰ θὰ φθάσῃ
Καὶ τῆς σκλαβιᾶς ἡ τὰ δεσμὰ
Ἡ Κύπρος μας θὰ σπάσῃ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Ἀπ' ὅλα τὰ πρίγματα τῆς μικρῆς μου καμαρούλας μ' ἀρέσει ἡ κουρτίνα τοῦ δεξιοῦ παραθύρου. Ἡ καμαρούλα μου ἔχει δύο παράθυρα μικρὰ καὶ στενά, στὸν ἴδιο τοῖχο. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι στολισμένα μὲ μὲ κουρτίνα ἀπὸ τὸ ἴδιο πανί. Γκρίζο ἀνοιχτό, μὲ κάτι φανταστικὰ κλωνάρια μὲ κιτρινα λουλούδια καὶ κόκκινα, τό ὁ μεγάλα, ποὺ τα πέταλά τους εἶναι περδεμένα σὰν κατοῦρι καὶ μοιάζουνε μὲ τὰ χρυσάνθεμα. Ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶναι χρυσάνθεμα. Προτιμῶ νὰ μὴν ἔχουν ὄνομα. Λοιπόν, κάθε βραδυνὸ λίς πλογιαζω, πρὶν μὲ πάρει ὁ ὕπνος, ἀφίνω τὰ μάτια μου νὰ πέσουν στὴν κουρτίνα τοῦ δεξιοῦ παραθύρου, ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ἀτέναντί μου. Ἕνα θαμπὸ φῶς—τὸ φῶς τῆ καντήλας ποὺ φέγγει στὸ εἰκονισματα—γεμίζει τὴν καμαρούλα. Ἀξαφνα ἡ κουρτίνα θαμπώνει, θαμπώνει... Τὰ κλοδιά μὲ τὰ φαντασιακὰ λουλούδια, χανονται. Τωρα τὸ πανὶ εἶναι λευκό, τεντωμένο, ὅπως τοῦ ἐνηματογράφου καὶ νά!..ἀρχίζει ἡ παράσταση.

Καὶ φέρνω στὸ νοῦ μου ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς μέρας ποὺ διάβηκε, καὶ περνοῦν ὅλα μπροστά μου ζωντανεμένα στὸ πανὶ τῆς κουρτίνας...

Τὰ βλέπω ὅλα! Πῶς, τὸ πρωί, εἶχα πιεῖ τὸ τσαῖ μου χωρὶς ὄρεξη καθόλου καὶ πῶς ὕστερα, κατὰ τὸ μεσημέρι ἔκανα ἕνα μικροκουγᾶ μὲ τὸ παιδί τοῦ μπακάλη ποὺ ἔφερε τὰ ψώνια καὶ ποὺ ἤτελε νὰ μοῦ δώσει μιὰ κάλπικη δεκάρα μαζὺ μὲ τὰ ὀρέστα. Καὶ τ' ἀπόγεμα, πῶς ἤθθε ἡ Ἱόπη καὶ πῶς εἴχαμε κέφι γιὰ γέλια, ἀφοῦ γελούσαμε γι' τὸ καθετὶ καὶ γιὰ τὸ τίποτα κι...καί..και...ἕ α σωρὸ ἄλλα, ὥπου ὁ ὕτνος μου κλείνει τὰ νυσταγμένα μάτια καὶ ἡ παράσταση τελειώνει.

ΧΙΩΤΙΚΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

DILUVIUM

—Θέλεις νὰ πάρῃς ἰδέαν τοῦ κατακλυσμοῦ, ποὺ ἀναφέρει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη;

—Βεβαίως, τοῦ ἀπάντησα. Ἀλλὲ δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὴ δύναμη νὰ κανῃς ἐνεῖνο ἐκεῖ τὸ συνεφρκὶ νὰ μεγαλωσῃ ἄξιφνα καὶ νὰ ριξῃ ραγδαῖα βροχή.

—Μὲ τί σοῦ εἶπα; ἐγὼ εἶμαι παντοδύνομος. Σὲ λίγο θὰ ἰδῇς!

Τοῦ παρακολουθῶ τὶς κινήσεις περιμένοντας νὰ ἰδῶ τὶ μάγια θὰ κανῃ. Νά, βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κιμωλία καὶ πλησιάζει ἕνα τοῖχο κατω ἀπὸ ἕνα παραθυρο, ὅ του κάθεται ἕνας γέρος σοβαρὸς καὶ διαβάζει τὴν ἐφημερίδα του. Ἀρχινάει νὰ ζωγραφίζῃ ἕναν ἄνθρωπάκο. Ἐνῶ ἐκεινὰ ἀπασχολημένος μὲ τὴν ζωγραφική τοῦ, ξαφνικὰ ἀνοίγει τὸ παράθυρα κ' ἕνας κουβᾶς νερο τὸν καταβρέχει, τὸν κάνει λούτσα!..

Ἔρχεται τρεχάτος μὲ γέλια κοντα μου καὶ μοῦ λέγει:

—Καὶ ὁ ἐωρακώς μεμαρτύρηκε καὶ ἀληθὴς ἐστιν ἡ μαρτυρία!

Νὰ πιστέψω ὅτι τὸ εἶχε ἐπαναλάβει καὶ ἄλλοτε, ὥστε νὰ ἔχῃ πεποίθηση στὴ παντοδυναμία του, ἢ ὅτι ἀτλῶς εἶχε προαισθῆσῃ;

ΦΑΚΙΡΗΣ ΠΑΠΑΛΑΖΑΡΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Γιὰ τὸν ἐλέφαντα τοῦ βασιλιᾶ τῆς Ἠπείρου Πύρρου, διηγοῦνται τὰ ἑξῆς: Ὅταν ὁ Πύρρος ἔπεσε νεκρος στὸ Ἄργος, τὸ ἔξυπνο ζῶον ὥρμησε μέσ' ἀπὸ φίλους κι' ἐχθρούς, ἐφθασε στὸν τοπο, σήκωσε τὸ πτῶμα με τὴν προβοσκίδα του, τὸ πῆρε στὰ δοντια του κι' ἔτρεξε μὲ μανία ὡς τὴν πύλη τοῦ Ἄργους, καταπατῶντας ὅ,τους ἔτυχαν στὸ δρομο του.

Μιὰ φορά, ὁ Πυιδάρετος, ἄν καὶ διαπρεπὴς πολίτης τῆς Σπάρτης, δὲν ἐκλεχθηκε μεταξὺ ἐῶν τοιακοσιων, τιμῆ ποὺ ἔσεως εἶχο μεγαλη. Ἀλλ' ἀπὸ τον τοπο τῆς ἐκλογῆς τὸν εἶδαν νὰ φεύγη χαρούμενος καὶ γελαστός Κι' ὅταν κάτοιος τὸν ρώτησε γιατὶ ἡ ἀποτυχία του τὸν ἔκανε νὰ χαίρῃ, ἀποκριθηκε:

—Γιατὶ βλέπω πῶς ἡ Σπάρη ἔχει τριακοσιους ἄνδρες καλύτερους ἀπὸ ἐμέ.

***

Ἀθηνοῖος καυχησιάρης εἶτε κάτοτε στὴν Ἀνταλκιδα:

—Πολλὲς φορὲς σᾶς διώξαμε ἀπὸ τὸ Κηρισσό.

—Νί, ἀτοφριθηκε ὁ Σπαρτιάτης· μὲ ἐμεῖς ποτὲ δὲν σᾶς διώξαμε ἀτὸ τὸν Εὐρώτα....

***

Ἡ Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, ὅταν εἶδε τὸ σιτάκι τοῦ Βάκκωνος, ἀπόρησε καὶ τοῦ εἶπε

—Εἶναι πολὺ μικρὸ γιὰ σᾶ.!

Κι' ὁ Βάκκων:

—Ὄ,ι, Μεγαλειοτάτη! Ἡ βασιλική σας χάρη μὲ μεγαλοποιεῖ καὶ γι' αὐτὸ τὸ σπίτι μου σᾶς φαίνεται μικρό.

ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ ΤΟΥ ΘΥ

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Ὁ Βολταῖρος εἶχε εἰς τὴν ὑπηρεσιαν του ἕνα καλὸ παιδί, ἄλλα τεμπέλη. —Ἰσσὴφ «τοῦ λέγει μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του, φέρε μου τὰ ὑποδήματά μου.» Ὁ Ἰωσὴφ τὰ φέρνει βιαστικός, καὶ ὁ Βολταῖρος παρατηρεῖ ὅτι τὰ ὑποδήματά του διατηροῦσαν ἀκόμη τὴ γυνη τῆς χθεσινῆς του ἐξόδου.

«Ἐλησμόνησες νὰ καθαρίσῃς τὰ ὑποδήματ μου, σήμερα τὸ πρωί,—Ὄ,ι, κύριε, ἀπηντησε ὁ Ἰωσήφ, ἀλλὰ οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ λάσπη καὶ σὲ δυὸ ὧρες τὰ ὑποδήματά σας θὰ εἶνε τόσο ἀκαθαρτα ὅσο καὶ τώρα». Ὁ Βολταῖρος ἐχαμογέλασε καὶ ἔφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἰωσὴφ τρέχει κατότι του:—«Κύριε, τοῦ λέγει, καὶ τὸ κλειδί; —Τὶ κλειδί;—Μάλιστα, τὸ κλειδὶ τοῦ ντουλατιοῦ, γιὰ νὰ γευματίσω.—«Φ.λε μου, τί θὰ σὲ ὠφελήσῃ νὰ γευματίσῃς; σὲ δυὸ ὧρες θὰ ἔχῃς πεῖνα ὅση καὶ τώρα». Ἔκοτσε, ὁ Ἰωσὴφ κάθε μέρα ἐκαθάριζε τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου του.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

ΚΟΙΝΑ ΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΑ

Κάποτε, ἐνῶ καθόμαστε στὸ τραπέζι, εἶδα τὸ καλαθι ποὺ κρεμοταν ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Μαρίας μας καὶ τῆς φωνάζω: «Μαρία, βάλε τὸ κεφάλι σου!»

***

Μιὰ φορὰ πάλι, ἡ μητέρα μου, ρώτησε τὴν ὑτηρέτρια: «Δὲν ἐψήσηκαν ἀκόμη, κοτλέγη;» Καὶ αὐτὴ φώναξε: «Μὰ τὰ πόδια μου δὲν ψήνουνται!»

***

Σὲ μὴν ἐκκλησια ποὺ ἔχει πάει ἡ μικρούλα Σοφία. προσέχει, κατὰ παραγγελία τῆς μαμᾶς, νὰ κούσῃ τί θὰ πῇ ὁ παπᾶς γιὰ νὰ κάμῃ. Ἔξαφνα λοιπόν, κεῖ ποὺ στεκόταν, τὸν ἀκούει νὰ φωνάζῃ: «Σοφία, ὀρθοί» κ.τ.λ. Κι' αὐτὴ ἐκπληκτη ρωτᾶ τὴ μαμά της. «Μὰ τί θὰ κάμω, τώρα, μαμά, ἀφοῦ εἶμαι ὀρθή;»

ΧΑΧΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δάσκαλος στὸν ἀτακτοῦντα Τάκη.

—Τάκη, θέλω λίγη ἡσυχία!

Κι' ὁ Τάκης, πάντα ἔξυπνος:

—Δισυχῶς δὲν ἔχω ἀτάνω μου κιθόλου. Τὴν ἄρησα στὸ γραφεῖ τοῦ μαμᾶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλκη

***

Ὁ Τυτὸς ρωτᾷ ἕνα μεθυσμένο ἐργάτη:

—Γιατὶ πίνεις τόσο κρασί;

—Γιὰ νὰ πνίγω τὶς στενοχώρες μου, παιδί μου,

—Κι' ἂν ξέρουν κολύμπι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκηπος Δακκω

***

—Κύστα! τὶ αὐτὴ εἶνι αὐτὴ Δὲν τρέτεται νὶ τἄμης ἔτσι λερωνένα;

—Τάφίνω ἐτίτηδες, γιὶ νὰ τ' σιχαίνεται ὁ δάσκαλος νὰ τ' τσιβᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγαλοσχολίτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου. Τὴν 23 Ἰουνίου 1922.

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ τὶς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἐκτενῶς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος, καὶ τὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἐκτὸς τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΚΑΘΩΣ εἴδατε στὴ δήλωση τῆς σελίδος, ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου αὐξάνει κατὰ 20 λεπτά. Ἐννοεῖται ὅτι κι' ἡ συνδρομὴ θ' αὐξήσῃ ἀναλόγως. Τὸ ἐπιβάλλει ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς χώρας μας καὶ ἡ ἀκριβεια ὅλων τῶν πραγμάτων. Κατάλλα περιοδικὰ ἀναγκασθηκαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιο. Καὶ δέβαια δὲν μποροῦσα νὰ τἀποφύγω ἐγώ, ποὺ ἔχω τὰ περισσότερα ἔξοδα. Ἔχω δυμως—τὸ καυχῶμαι—καὶ τὴν περισσοτερη ἀγάπη ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν μου κ' εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅσο καὶ ἂν μὰναγκάσουν οἱ περιστάσεις νὰ ξήσω τὶς τιμές μου, ἡ ἀγάπη αὐτὴ δὲν θὰ μ' ἀφῆσῃ ποτέ.

Εἶμαι πάλι ἀναγκασμένη ν' ἀλλάξω τυπογραφεῖο. Κι' ἐπειδὴ πολλὰ τὰ ἀλλαγὴ θὰ φέρῃ κάποιε ἀργοπορία, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἀνησυχήσετε, ἂν καθυστερήσῃ λίγο τὸ φύλλο τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου.

Ὁ Γέρω-Δῆμος μοῦ γράφει: «Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὴν ἀπεραντη πληκτη μου καὶ τὴν χαρά, ὅταν ἄνοιξα τὸ πακέτο ποὺ μοῦ ἔστειλες μὲ μέσα ἀπὸ ἕνα σωρὸ χαρτιά, ἕνα τὸ χρυσόδετο ἀντίτυπο τοῦ «Κακοῦ Δρόμου»! Πρῶτη μου φορὰ εἶδα τόσο κομψὸ καὶ πλούσιο ἕνα βιβλίο. Χαρτί, τύπος, δέσιμο, ἐξώφυλλο, εἰκόνες, ὅλα θαυμάσια. Μοῦ ζουδάκι σωστό, ἄξιο νὰ ἐκτυπῶ βιτρίνα χρυσοχοείου. Γιὰ περιέργεια ρώτησα σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο καὶ μοῦ ζήτησαν 15 δραχμὲς τὸ ἕνα γιὰ τὸν ἀγοραστή μου χρυσοδέσουν ἔτσι μερικὰ ἀγαπημένα μου βιβλία. Ὥστε 18 δραχμὲς ὁ χρυσόδετος «Κακὸς Δρόμος» εἶναι καὶ πολὺ φτηνές! Μὰ δὲν σᾶς τὸ εἶπα; Πέντε δραχμὲς στοιχίζει μόνο τὸ χρύσωμα τῆς κόψης μὲ ἀληθινὸ μάλαμα. Παρατηρῶ δὲ ὅτι οἱ περισσότεροι μοῦ παραγγέλλουν χρυσόδετα ἀντίτυπα, ὥστε σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχουν. Καὶ σημειῶστε, ὅτι μόνο οἱ μεγάλοι παίρνουν «Κακὸ Δρόμο» γιατὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν εἶναι βέβαια γιὰ μικρούς.

Ἡ *Μελαχρινὴ Μουσμὲ* μοῦ γράφει: «Ἔχω νὰ σὲ συγχαρῶ καὶ γιὰ τὸ καλὸ κορίτσι σου τὴ Ρίτα. Τί καλὴ καρδιὰ ποὺ ἔχει! Ποιὰ ἄλλη θὰ συγχωροῦσε τὸν ὑπάλληλο ποὺ τῆς ἔκλεψε τὴ λίρα καὶ ποιὰ θὰ ἐνάγαρε μὲ λεπτὰ της φτωχὰ παιδιὰ συνδρομητάς;...» Ἂς εἶναι, καλὴ κι' ἄξια κι' ἡ *Ρίτα* μου· πιστεύω ὅμως πῶς καὶ σύ, στὴ θέσῃ της, τὰ ἴδια θἄκανες, ἀφοῦ τόσο θαυμάζεις τὶς πράξεις της.

Χαίρω, Ἀλίκη Κ. Χ., ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα ποὺ τέλειωσαν τὰ μαθήματα. Πρέπει ὅμως νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο γιὰ νὰ σοῦ ἀπαντῶ. Αὐσόχαρτο δὲν μπορεῖς νὰ γράσῃς λιγώτερο ἀπὸ μιὰ δέσμη. Εὖ χαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ φιλῶ τὴν ἀξε φούλα.

Ὁ καϊμένος μου ὁ *Λάτρης τῆς Φύσεως*! ἔπεσε κι' ὄσπασε τὸ δεξί του χέρι. Γι' αὐτὸ δὲν μοῦ ἔγραφε τόσον καιρό. Τώρα ὅμως ποὺ ἔγεινε καλά, μοῦ ξανγράφει καὶ ἐξεπλώνει.

Τὸ Θαλασσοπουλί, ποὺ συμφωνεῖ μὲ τὸ *Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς*, ὅτι ὁ «Βόθνας» τῆς δ Παπᾶ εἶναι ἀληθινὸ ἀριστούργημα, ἀπαντᾶ στὴν *Τιτάνια*: «Καταθέτω τὰ ὅπλα, δὲν μπορῶ ν' βρῶ ἄλλα ἐπιχειρήματα, ἄλωστε δὲν ἤθελα ναποδείξω πῶς δὲν εἶναι χρήσιμη κι' ὡραία ἡ νοικοκυροσύνη, εἶπα μόνο πῶς ἐκέ-να δὲν μάρεση.... Ἂς σταματήσουμε λοιπὸν ὡς ἐδῶ, γιατὶ ἡ μια δὲν ἀλλάζει τὴ γνώμη τῆς ἄλλης καὶ στὸ τέλος θὰ μᾶς κοριτσέψουνε τάγδρια γιὰ τὴ φλυαρία μας».

Ὁ Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης μοῦ διηγῆτε γιὰ ἕνα μικρὸ ἐφημερίδοπῶλη ποὺ διαβάζει τακτικὰ τὴ Διάπλασι. Ὅταν τὸν ρώτησε ποιός τοῦ τὴν σύστησα, ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη: «Κανείς. Ἐγὼ τὴν πῆρα μιὰ φορά, τὴ διάβασα, μοῦ ἄρεσε κι' ἀπὸ τότε τὴν παίρνω πάντα».

Δημήτριε Τσαμαλίκε—Ἂς τὸ ἀκούσουν κι' ὅλοι οἱ νέοι συνδρομηταί, ποὺ δὲν ἐγράφθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους—νὰ πάρῃς τὰ τρία πρῶτα φυλλάδια τοῦ 1922 καὶ νὰ διαβάσῃς μὲ προσοχὴ τὸν Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ. Ἐκεῖ θὰ τὰ ἰδῇς ὅλα.

Νὰ κι' ἡ *Τσουκνίδα* ποὺ τὴν ἄφησε «τὸ μ.ρόβιο τῆς τεμπελιᾶς» καὶ μοῦ ἔγραφε ἕνα ὡραῖο κι' ἐξυπνότατο γράμμα. Ρωτᾷ πῶς ἐξηγεῖται τὸ προσκύσημα τῆς κυρίας Φαιδωνος πῶς θὰ τοῦ ἔφερναν πίσω τὸ πορτοφόλι. Μά, φυσικά, ἀπὸ τὴν μεγάλη ἰδέα ποὺ ἔχει γιὰ τὸν ἄντρα τῆ, ὅπως κάθε καλὴ γυναίκα τὴν ἔχει.

Νὰ μοῦ στείνῃς ἀπὸ ὅλα, *Βίκτωρ Εὐαγγελνέ*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τας ἐνεργείας. Δυστυχῶς ὁ τόμος ποὺ ζητεῖς εἶναι ἐξηντλημένος κι' ἐσὺ τὸ φύλλο ἔχω νὰ σοῦ στείλω.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο γράμμα τῆς Ξάστερης Νύχτας: «Ἀνυπόμονα περιμένω τὸ φυλλάδιο κάθε ἑβδομάδα. Μῆνας ὁλόκληρος μοῦ φαίνονται οἱ ἑφτὰ μέρες καὶ λεφτὸ ἡ μέρα ποὺ τὸ παίρνω. Δὲν χορταίνω νὰ τὸ διαβάζω ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος καὶ σκέπτομαι πῶς μποροῦσα νὰ λέω πῶς ζῶ τόσον κ.ιρὸ ποὺ δὲν σ' ἐδιάβαζα!» Ὡραῖα δὲν τὶ λέει;

Τὴν καϊμένη τὴν Εὐγενούλα, *Ἄσπρο Συννεφάκι*! Πῶς στενοχωριεται μὲ τὸ μαῦρο ἐπίδεσμο στὰ μάτια! Νὰ πῇς περαστικὰ καὶ ὑπομονή. Ἀλλὰ καὶ οὐ τὶ καλὸς ἀδελφός, ποὺ τὴ βοηθεῖς τώρα καὶ τῆς γράφεις ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ μόνη της. Μπράβο, παιδί μου. Νὰ σοῦ ζήσουν καὶ τὰ ὀρφανὰ κλωσσόπουλα ποὺ τοὺς κάνεις τὸ βοσκό.

Καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα, *Λίστ.*, μ' εὐχαρίστησε πολύ. Εἶναι, ὅπως τὸ λές, ἕνα ξεχείλισμα τῆς ἀγάπης σοῦ. Γράφε μου συχνά.

«Παντοῦ τὰ πάντα», *Κική*, λέει μιὰ παρεμιία. Ὅλ' αὐτὰ τἄχουμε καὶ δῶ. Καὶ πιάνονται, γιατὶ φέρνουν ἀπὸ τὴ ζέστη τὰ παράθυρα ἀνοιχτά! Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου.

Ὁ *Μπερμπαντάκος*, ὁ *Βυβαντινὸς Ἀετός*, ὁ *Κόκκινος Διάβολος*, ὁ *Π. Κοτσιομύτης* κ' ὁ *Βράϊλας* μοῦ κάνουν μιὰ δωρεὰ ἀπὸ 65 δραχμές, ἀναγνωρίζοντας τὰ ὑπέροχα ἔξοδα ποὺ ἔχω καὶ ἀνομολογοῦντες τὴ μόρφωση ποὺ τοὺς δίδω». Μὲ παρακαλοῦν δὲ νὰ δεχθῶ τὸ «ἐλάχιστο αὐτὸ ποσόν, σταγόνα στὸν ὠκεανό, ἀπὸ παιδιὰ ποὺ μ' ἀγαποῦν». Τὸ δέχομαι μ' εὐγνωμοσύνη. Σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιρούς, καὶ τὸ πόσο εἶναι σημαντικό, μὰ κι' ἡ ἀγάπη ποὺ φανερώνει, μεγάλη, πολὺ μεγάλη!..

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Περιπιπί, Χαλικουτοπούλα, Μικρὸς Δημοσιογράφος, Νύθη, Ὑπερασπιστὴς τῶν Ψαρῶν, Κυματώδης Εὔριπος, Φαιναρέτη Σπυροπούλου, Χαμόγελο τῆς Εὐτυχίας, Γαλανὸς Οὐρανός, Τριφύλλι, Μαύση Ἀράχνη, Τρελὴ Μούσα, Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων, Ἄρατος καὶ Καϊρινός Ἀστήρ.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά τους λόγια. Λυποῦμαι μόνο ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀντήσω ἐκτεταμένα πρὸς πάντων σ' ἐκείνους ποὺ εἶχαν καιρὸ νὰ μοῦ γράψουν.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὰ ξεσπαθώματά τους τὰ καλά μου κι' ἀγαπητά νὰ παιδιά: *Γιάρκον, Ἀσσαράτ, Ἵππόλυτον, Ἀλκην, Παπαρούναν, Ἐλεύθερο Πουλί, Μικρὸν Σουλιώτην, Σοτώκ, Λάτρην τῆς Φύσεως, Ἀλογόμυγαν, Τιτάνιαν, Ἴωνα, Ἄνθος Φιλύρας, Φελίχον καὶ Ἀφελῆ Κυπριοπούλαν.* Μπράβο, παιδιά μου!

Μετὰ μεγάλη χαρὰς ἀναγγέλω ὅτι ὁ ἀγαπητός μας φίλος Στέφανος Ι. Μακρυμίχαλος, τὸ παλιό μας *Κλεύτικο Βολί* ἔδωσε ἐξετά εις στὴν Νομικὴ Σχολὴ καὶ πῆρε τὸ πτυχίον του μὲ λίαν καλῶς. Τίποτα ἄλλο! Γιατὶ τὴν ἄλλην φορὰ ποὺ ἔγραφα κάτι παραπάνω γιὰ τὸν κ. Κακριδῆ ὁ φίλος μου αὐτὸς δυσαρεστήθηκε. Τὰ καλὰ παιδιά; βλέπετε, εἶναι καὶ πολὺ μετριόφρονα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ Σ Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρώτην φορὰν στέλνουνες, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ὁ ζωγράφος Δαυίδ».—«Ἡ ἀνυπομονησία μου». —«Στὴν ἀνατολή». —«Τὰ ὁ ειρά μου...» —«Ρεμβασμοί».—«Μετάνοια». «Τὰ θλιμμένα μου τραγούδια».— «Εὐπιστία ἐεξέω.» κτλ.—«Στὸ ἀκκλησάκι».—«Τί προαγγέλει τὴν ἄνοιξη». —«Ἡ Φύσις» κτλ.— «Πόθος κτλ. —Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Τὸ μοιρολόγι τῆς πατρίδος». Ἀξιοσημείωτο. Πολὺ ποιητικὴ περιγραφὴ τῆς καταστρ φῆς ποὺ ἐπροξένησε στὸ χωριὸ τὸ πέρασμα τοῦ βαρβάρου. Καὶ γιὰ πρῶτο ἔργο εἶναι κάτι τί —«Πινελιές». —Μερὶ ἐς ζωηρότατες. Οἱ ἄλλες κοινές. —«Ὁ Ἅγιος Κουτσοῦτος». Πρωτότυπο κι' ἐξυπνότατο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπο Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα ψευδώνυμα: Σιντίρο Πελιάκο, ἀ. Βάκχος. ἀ. Τρελλὸ Σπαρτιατάκι, ἀ. (ΠΚ). Βίσθυς. ἀ (ΑΑ). Κότυς. ἀ (ΙΑ). Μελλων Ζωγράφος. ἀ. (ΠΔ) Πηλιορείτης, ἀ. (ΑΤ). Σαρακηνός, ἀ. (ΚΠ). Γαῖος Ἄνθης. ἀ. (ΓΑ). Τηνιοπουλο, ἀ. (ΓΚ). Βουδας, ἀ. (ΦΑ). Χαμένος Ἀετιδεύς, κ. (ΘΧ) Μαῦρο Λεύριο, κ. (ΕΤ). Μανισσα, κ. (ΤΡ). Ἱερολοχίτης, ἀ. (ΣΓ). Βιολέτα, κ. (Ι..). Ροβρεστιανὰ Ἑλληνοπούλα, κ, (ΚΚ). Κιμφορα. ἀ, (ΚΡ). Κάποιος, ἀ. (ΚΡ. Ἀντὶ τοῦ *Κανεί*; ποῦ τόχει ἄλλος). Ὑδατολάτρης, ἀ. (τραλ...) Καναρης ἀ, (;;). Καραϊσκάκης, ἀ. (ΙΙΙ) Χυσαφτός, ἀ (ΣΧ). Μέλης, ἀ. (ΚΠ). Κόμης δὲ Βωδρῆ, ἀ. Κολομβος, ἀ. (;) Μέγας Διάβολος, ἀ.(!;!;!). Τσαχπινάκι, κ. (Δνὶς ;). Πυροπλιτὸν τοῦ Καναρη! ἀ. Ἑλληνοπτερωτὴ Εὐρυτὴ, ἀ, (—Χ -). Μυστηριώδης Ἀποκρυφιστής, ἀ. (+). Ἀόρατος Προστάτης, ἀ. (+=) Μαογιολίκι, ἀ, (πῶς). Ἔνιας, ἀ. (Χ). Θηβαϊκὸ Δριβλάκι, ἀ. (Θ ιαιβο). Λόρδος Βύρων. ἀ. (Θ ιαιβ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ζινέττα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 βιβ. 8 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 75. Διὰ τὰς περιτλέον 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Σφίγξ μ' Ἀλλιές, Πεταχτὸ Νὰ τακι, Ἀπιάσουσαν Καρδίτν, Φοίβον, Κικῆ, Ρίτα, Ἰδέρη νές. Ὑπνοβάτης — ἡ Πατρὶς τοῦ Διογένους μὲ Ἀνατολίτην, Ἀνατολίτισσα, Ἀπελευθερωθεντα Μικρὰ Σιάτη)— ἡ Μαυρούλα μὲ Φουρτίν, Ἰδελτρ.δα Διδυμαίαν, Πιγκηπα τῆς Ὀλαλίας, Ἀειλιγηνὴν Μπαλαφὼ Σκαλιωτάκι, Πούλια, Σκαρπα Φύλλα, Στειαγμὸ τ. Πλοιου, Ζάζια— ἡ Ὀφίρας Κρίνος μὲ Σηεστυ, Σόρα Λεζινέθ, Σόρε Θυελλίφ.—τὸ Βυζάντιον μὲ Ἰωνικὸν Οὐρανόν, Ἀμυθ.ἀν Λάμψιν, Πίστιν-Πατρίδα· ἡ Γαλανὴ Σταυροφόρα μὲ Ἰωνικὸ Οὐρανό, Καμέλια, Ἰαδέρη καὶ μὲ Φιλελευθέρους· —ὁ Σαμελλὼρ μὲ Γυιόν τ. Ἀετοῦ, Σπαθῆ τ. Κωστ., Ἀτρόμ. Στρατηλάτην, Δαφνοστεφ. Στρατηλάτην, Ἱππόλυτον, Τειευτ. Παλαιολόγον· —ὁ Μάγας Λυτρωτὴς μὲ Σηρτεβέλ, Σόρα Λεζινέθ, Μικρασιάτην, Μικρασιατόπουλο, Πλανόδιον, Πολύδιον, Ρίταν, Μαυρούκαν. Κικῆν, Βεατρίκην. Διδυμαίαν· —ἡ

Καίτην Δ. Δ. (γράμμα μὲ ψευδώνυμο δὲν ἔλαβα·) *Ἰωνικὴν Αὔραν* (δὲν ἐπιφήθη·) *Φέρελπιν* (ἐδημοσιεύθησαν στὸ 28ον·) *Καλ. Λουλούδι* (ἔχει κοινῶς·) *Ἰωάννην Ε. Παλάμ* (στεῖλε ἄλλο ψευδώνυμο, γιατὶ αὐτὸ πού ζητεῖς τὸ ἔχει ἄλλος·) *Ἀνδρομάχην Δ. Δ.* (γράφε λοιπόν·) *Σανσελάρ* (ὄχι, δὲν τὸ ἔχει ἄλλος·) *Φράουλαν* (αὐτὰ δὲν λέγονται·) *Βυζάντιον* (ναί, ἔχουν· ἔστειλα·) *Διαβολόπαιδο* (ρώτησε στὸ Βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη) *Χάχαν, Σαχλαμάραν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Ἱππόλυτον, Κεραυν. Βλέμμα, Χαρὰν τῆς Ζωῆς, Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς* κτλ. κτλ.

Ἴωνα, Βίκτωρα Β. Παπαδάκην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Μάγισσαν, Ἀναστ. Γ. Ἀγάθον, Διάναν Καρέν, Ρέναν Δ. Κριεζῆ, Σείριον, Γαλανόλευκον. Καβούρ, Βίσθυν, Γεώργιον Ν Σαρ., Σαρακηνόν, Σφίγγα Ζέφυριον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Ἰουνίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 204ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Σεπτεμβρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.]

444. *Δεξίγριφος.*

Κάποιον ὑποθετικόν
Μὲ ἁπλούστατον φωνῆεν
Κι' ἐπιθέτου θηλυκὸν
Τὰ ἑνώνω κι' ἕνα ἄρθρο
Σχηματίζω ἀνρωτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλομαθοῦς

445. *Λογοπαικτικὸ Δεξίγριφος*

Δὲν εἶναι τίποτα ἀλλὰ
Τὴ μάννα σου μαζί του ἂν ἐ ὡσῃς
Ἕνα ποτάμι μιὰ χαρὰ
Τρανό, ἱστορικὸ θ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης

446. *Στοιχειόγριφος.*

Ἀπὸ γνωστό σου ποταμὸ
Τὰ δυὸ μεσαῖα βγάζεις
Κι' ἐ α πελώριο στὴ στιγμὴ
Φαΐδι παρουσιάζει,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυπλιακοῦ Ἀστέρος

447 *Λογοπαικτικὸς Στοιχειόγρ.*

Ρήτωρ ἄλλης ἐποχῆς,
Ποὺ βεβαίως μὲ γνωρίζεις
Ἕνα γράμμα μοῦ ἀφαιρεῖς
Καὶ ἀλλέως μὲ τον ζεις;
Νὰ ἡ λύσις παρευθύς;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μπουμπουλίνας

448 *Αἴνιγμα*

(Ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται)

Εἶμαι ὑγρὸ σὰν τὸ ποτό,
Ἀλλὰ ποτὸ δὲν εἶμαι·
(Καὶ νἄξερες. ὦ λῦτα μου,
Σὲ τί δοχεῖα κεῖμαι!....)
Γίνομαι ὅμως καὶ ποτὸ
Λαμπρό, ἐὰν θελήσῃς,
Κόβοντας τὸ κεφάλι μου,
Νὰ μ' ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεσβιακοῦ Ἀστέρ.

449. *Δυκτιωτόν.*

* * * * * * *=Γάλλος τραγικός.
* * * *
* * * * * * *=Ὑποχρέωσις ἱερά.
* * * *
* * * * * * *=Βασιλεὺς Μαυροβ.
* * * *
* * * * * * *=Προτέρημα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καμέλιας

450. *Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος*

—Μαρίκα! Καλέ, κάνεις τὴν κουφή;
Δὲ σοῦ εἶπα νὰ πλυθῆς;
—Ναί, μὰ ποῦ;
—Ἐκεῖ ποῦ σοῦ εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κικῆς

451. *Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων.*

Τάρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μέρος τοῦ ναοῦ,

Ἴσταμαι, δύσμορφος, πλᾶτος, πεδιάς, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκόρου

452. *Φωνηεντόλιπον*

σ — θς — δνς — πρσμν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πανούρ. Ὀδυσσέως

453. *Γρῖφος*

εἶκοι ἦκα
οἶκοι οἶκοι ἦκα ἦκα
παρ αγ
οἶκοι οἶκοι ἦκα ἦκα
οἶκοι ἦκα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

454. Énigme

Une voyelle, une consonne,
Composent toute ma personne;
Sonvent si petit que je sois
je suis plus fort que les ..Rois!

Ἐστάλη ὑπὸ Θ.Ν. Σταυρινοῦ

455. Sans Voyelles

d — t — l — c l — t — dr

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγοροκόριτσο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 11·

142. Ἀηδὼν (ἆσι, Δών.)—143. Ρ..σον—πράσον. 144 Ἕκτος—ἑκτός —145. Ἡ βελόνα κι' ἡ κλωστή—146.

N A H S
Ω I N O
M P Φ P
I H A O A A Y H
K K Δ K N
Ω O O O
N Σ Σ Σ

147. Κοτα (ΝΙΚΟ, ΤΑσο...)—148 -152. Διὰ τῆ συλλαβῆς ΒΑ: *βάσις, βάρος. ἄβαξ, Βαβέλ, ἀβάπτιστος.*—153. ΚΟΔΡΟΣ (Κράτος, Ὀργή, Δάσος, Ρομφαία, ὁρμος, σωτήρ.) 154. Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.—155. Ἡ ἢ τα χείριστον κακῶν. (η ἤτα, γεὶρ εἰς τὸν κακ' ὧν)

156. C C E
H L T
G R E C S
R O N
C N E

157. — Voici comment: la santé n' est pas sans té. la maladie est sans té.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50.

(ΚΒ' 493)

Μπουμπουλίνα, γιατὶ ἔβαλες τὰ ναυτικά; ἐπειδὴ ὁ Μπερμπαντᾶκος σὲ ἠρώτησεν ἂν ἔχῃς σκοπὸ νὰ γίνῃς ναυτοπούλα;

Κανάρης.

(ΚΒ' — 494)

Σηρεινέλ! μήπως εἶσαι ἡ Μπουμπουλίνα; *Καροϊσκάκης*

(ΒΚ' — 495)

«ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν, ἐξελέγησαν Πρόεδρος: Γ. Κ. Ξανθοπουλίδης, Ἀντιπρόεδρος: Α. Κ. Κωνσταντινίδης, Γενικὸς Γραμματεύς: Α. Κ. Ξανθοπουλίδου, Γραμματεύς: Βασιλικὴ Α. Κυριαζῆ, Ταμίας: Ἀλκ. Καλαποθάκη, Σύμβουλοι: Σταμίρης, Κομνηνάκης, Δαυλάκης. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι Δ]ρ: Ἀνέστη Κωνσταντινίδην. Πατήσια Ἀθῆναι

(ΚΒ' — 496)

Τριανδρία», συμμαχοῦμε; Ρίτσ, Ἑταναστάτη, Μπερμπαντᾶκο, Μικρὲ Βολταῖρε, ζητᾶμε τὴ φιλία σας δέχεσθε; «ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ»

(ΚΒ' — 497)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν διηγήματος. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα τρία. Δ]ρς: Γιώργ. Λιόκην, Θήβας

(ΚΒ — 498)

Υπερήφανε *Ἕλλην, Εὐγενές, Ἰδανικόν, Ἔνδοξο Ἑλληνόπουλο, Φραγκίσκε*, στὴ γιορτή, Σᾶς εὔχομαι κάθε ὠμορφο κι' ἁγνό. *Ρίτα*

(ΚΒ — 499)

Σῶτο, δὲ μ' ἄφισε ἡ Μοῖρα νὰ πράξω ἐ εῖνο ποὺ μοῦλεγε ἡ ψυχή μου! Ἡ Ζωή μου ἔχει ἀγκαλιάσει τὴ Δυστυχία. *Ρίτα*

(ΚΒ' — 500)

Σοὺς νέους καὶ νέες ποὺ σοβαρὰ φιλολογοῦν, συνιστῶ τὸν ἐν Σύρῳ Φιλολογικὸν Σύλλογον οἱ «ΚΥΚΛΑΔΕΣ».

Ἀντιπρόσωπός του: *Ρίτα*

(ΚΒ' — 501)

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΕ, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξι. *Συμμαχοῦμε ἐπισήμως;*

ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' — 502)

Μπουμπουλίνα, δυστυχῶς δὲν τὰ τρώνω, ἂν μὲ κρονούσατε, ἴσως!....—ΜΠΕΡΜΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΒ' — 503)

Σόρα *Δεζινέβ, Σηρεινέλ*, ποιὸς λόγος σᾶς κρατεῖ νὰ παίρνετε ἀνάποδα τὰ ψευδώνυμα;

ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

(ΚΒ' — 504)

«ΝΕΑ ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Μπουμπουλίνα, εἶσαι ἡ Μαρίκα Πατεράκη. Πιὲ καὶ σὺ τώρα ξύδι γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃς. — *Μπερμπαντᾶκος, Ἀκκίλας, Ταγό.*

(ΚΒ — 505)

Αφρόκρινο, ὅπως θέλετε· περιμένω Κυπριώτικο Λουλούδι, περιμένω Πιρακαλῶ σ' ὅσας κι' ὅσους ἐπρότεινα Μ. Μ. νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθοῦνε νὰ τιμήσουνε τὴ συλλογή μου μ' ἕνα τονς ὡροῖο τετράδιο. — *Ὄνειρο τῆς Κύπρου, Βάλσαμο Παυσίπονο.*

(ΚΒ' — 506)

Ρίτα, σᾶς προτιμῶ ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα. Ἀλλ' ἠ γράφοῦμε; *Φελλάχα*

(ΚΒ' — 507)

Ε! Σόρα Δεζινέβ, Βοσκοπούλα τῆς Ἴδης, Ἄκυρα, Γυὲ τοῦ Ψηλορείτη, δὲν θὰ μοῦ στείλετε Μ. Μ.; Εἴμεθα τῶν ἰδίων φρονημάτων. Ἀκο τε!! *Ἐλευθερία*

(ΚΒ' — 508)

Ωραία *Ρόδος*, κάνεις λάθος καὶ ἐγὼ ἐδεχθηκα ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη ἀκόμη ἡ σχετικὴ ἀγγελία μου. *Χρυσαυγὴ*

(ΚΒ — 509)

Επαναστάτη, ὀνομάζεσαι *Ἀνδρικίδης*· ἀσύα! *Στ. Συριώτης.*

(ΚΒ' — 510)

Ελλὰς τοῦ *Ρήγγα*, σὲ λίγο θὰ ἰδῆς καὶ τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ Μ. Α. ἀπὸ ἕναν πολὺ γνωστό σου, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς. Σοῦ συνιστῶ τροσοχήν.

Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων

(ΚΒ' — 511)

Ηρωα τῶν Δασῶν, διατὶ τόσο σιωπή; *Μοσχομάγκας τῶν Παρισίων*

(ΚΒ' — 512)

Χιρετῶ ὅλους εἰσερχομένη στὴ ζωὴ ἢ Διαπλάσεως ἡ.... *Χαρὰ τῆς Ζ ἢ*

(ΚΒ' — 513)

Διαπλασόπουλα, *Διαπλασαπόλες*, παρακαλῶ προκηρυχθέντα διαγωνισμόν μου Κάρ-ποστάλ εἰς 27ον φυλλάδιον (ΚΒ - 37) ἐπὶ ἕνα μῆνα περισσότερον τοῦ ὁρισμένου. Σπεύσατε ὅ ου!!

ΣΠΑΝΙΟΛΑ

(ΚΒ' — 514)

Λευκωσιᾶτες, μὲ ξέρεις; ἤμουν συμμαθήτριά σου· ἂν μὲ βρῇς; *Ἀφελῆ; Κυπριοπούλα.*

(ΚΒ' — 515)

Ρίτα· ὅσοι διαβάσουν τὴ ΚΒ' 425, θὰ γελάσουν: «Ὁ πνιγμένος ἀπ' τὰ μαλλιὰ πιάνεται». Ναί... λέγεσαι «Angelinn Pisano» (ὅταν πήγαινες, γνρίζαμε..) Μπερμπαντᾶκος =ὄχι Γιάννης, Γιαννάκης!... ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(ΚΒ' — 516)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΑΡΑΤΟΥ»

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα: Α') τόμος Β' περιόδ υ' Β') τόμος Α' περιόδου. Προθεσμία μήνας.

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ καὶ ΟΛΕΣ ΣΤΕΙΛΑΤΕ

(ΚΒ' — 517)

Ρίτα, *Ἀφελῆ Γυμνασιόπαι*, θὰ στόλιζε τὸ διαγωνισμό μου ἕνα σας τετράδιο. — *Ἄρατος.*

(ΚΒ' — 518)

Τσουκίδα, εἶσαι ἡ Ἑλλη Πατρέτρον, *Ἐλεύθερο Πουλί, Ἀσπρούλα, Σουσουράδα.*

(ΚΒ' — 519)

Ρίτα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ μέσῳ Διαπλάσεως; — *Ἐλεύθερο Πουλί, Σοισουράδα.*

(ΚΒ' — 520)

Σπαθὶ τοῦ *Κωνσταντίνου* Γελάστηκες... Προτοῦ σπαθώσῃς θὰ σπαθωθῇς! Εἶσαι ὁ *Μπερμπαντᾶκος*=Κώστας Γκούτας! Πῶς; — *Μικρασιατόπουλε*

(ΚΒ' — 521)

Διαγωνισμὸς ἀγράφων Κάρτ ποστάλ. Βραβεῖα: *Σαλέπης* «Τριχυμία», *Γκαῖτε* «Μινιόν». Προθεσμία δίμηνος. Δ)σις Γεώργιον Στυλιανῆ, Πέργαμον.

(ΚΒ' — 522)

Ιδρύθη Σύλλογος ὀνομασθεὶς «ΟΛΥΜΠΟΣ» Ζητοῦνται μέλη· ἀντιπροσωπεῖαι. Γράψατε: Σταμάτην Δελακῶτσον p r. Λάρισα

(ΚΒ' — 523)

Επαναστάτη, *Ρίτα, Πλανόδιε* Κική, Μπερπαντᾶκο, *Ἀολεκίνε, Ἱππόλυτε, Ἀκκύλα, Ταγό, Μαυρούκα. Ἀνακαλύψτε μ*εῖμαι τό: ΜΑΡΓΙΛΛΑΚΙ